

Եկէք ինձի, բոլոր յոգևած ու բեռնաւորուածներ...
Մարտէս 11.28

Հունիս, 2014թ.
N 7 (58)

ԲԱՐԻ ԼՈՐԻ

Հայտնի 2009թ. ճաշակ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հուլիս, 2014թ., №7 (58)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Իգոր Ազանով

Վիրավորանքին ասա «ո՛չ».....1

Ռադիկ Մխիթարյան

Ծնող-երեխա փոխհարաբերության մասին.....4

Գորիսի արքայազները

Սպեփան Կոռնեյի Նեգրոլիի կյանքից.....8

Վկայություն

Եվ կարարվեց հրաշքը.....10

Վկայություն

Տերը միշտ մեզ հետ է.....12

Երկինք ուղարկված նամակը.....14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցամաքեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

Վ Ի Ր Ա Վ Ո Ր Ա Ն Ք Ի Ն Ա Ս Ա

« Ո ' Չ »

Դուրս ներքե հին խմորը, որ նոր զանգված լինեք, առանց թթխմորի: Զանգի Զրիստոսը՝ մեր Չարիկը, մեզ համար գոհվեց. ուրեմն եկեք փոնը կալարենք ոչ թե հին խմորով, ոչ էլ չարության և անզգամության խմորով, այլ՝ անկեղծության և ճշմարտության անխմոր հացով:

Ա Կորնթացիս 5.7-8

Սկզբը՝ նախորդ համարում

Եվ հիմա մենք հասնում ենք այն կետին, երբ վիրավորանքին կասենք «ո՛չ»: Հիմա ես ձեզ կխնդրեմ պատկերացնել Ստեփանոսի վիճակը: Նա կանգնած է Սինոդում: Սինոդը նրա նկատմամբ մեղադրանք էր ներկայացնում: Այդ իրադրության մեջ ինչի՞ մասին կարող էր երազել Ստեփանոսը: Երևի այն մասին, թե՛ երանի՛ մեղադրողներից բացի, գտնվի գոնե մեկն այն մարդկանցից, ում ինքն օգնել է, և իր մասին գոնե մեկը մի բարի բան ասի: Ես չեմ բացառում, որ երբ Ստեփանոսը կանգնած էր իրեն մեղադրողների դիմաց, վիրավորանքը նրա ականջին շշնջում էր. «Ստեփանոս, երբ դու պետք էիր մարդկանց, նրանք քեզ աշխարհի ծայրում էլ էին գտնում, օրվա ցանկացած ժամին, սակայն այսօր, երբ դու կարիք ունես, որ քո մասին գոնե մեկը մի բարի բան ասի, նրանցից ոչ մեկը չկա»: Եվ Ստեփանոսը կարող էր իր սրտում ասել. «Վերջ, ես բոլորից նեղանում եմ»: Եվ եթե դուք տեսնեիք նրան տրտմած

դեմքով, հնարավոր է մոտենալիք և ասեիք. «Ստեփանոս, ի՞նչ է, նեղացե՞լ ես»: Իսկ նա հնարավոր է պատասխաներ. «...որովհետև...» ու սկսեր նշել այն մարդկանց անունները, ում ինքն օգնել էր, բժշկել, փրկել... «...նրանցից ոչ մեկը չեկավ ինձ աջակցելու, գոնե մի բարի խոսքով...»: Եվ թվում է, թե Ստեփանոսը նեղանալու համար ուներ բոլոր հարգելի պատճառները:

Ես այս պահին ուզում եմ որպես օրինակ բերել մեր եկեղեցու քույրերից մեկի վիճակը: Այդ քույրն արդեն ննջել է: Նա հիվանդ էր ու անկողնում գամված: Երբ հերթական անգամ նրան հաղորդություն տարանք, նա պատմեց իր վիճակի մասին՝ ասելով. «Երբ ես երիտասարդ մայր էի, ինձ ամեն անգամ զրկում էի ամենափոքր իսկ հաճույքներից՝ այդ միջոցները տրամադրելով զավակներիս: Ես մտածում էի, որ երբ իմ զավակները մեծանան, կգնահատեն այն գոհողությունները, որ ես արել եմ հանուն իրենց, և ես ծերությանս օրերին կվայելեմ նրանց հարգանքն ու

Բնկա. 2014թ., ՕՄԴ (58)

ջերմ վերաբերմունքն իմ նկատմամբ: Դրա փոխարեն, իմ հարքած որդին դեմքիս առաջ բռնեցքն է թափահարում և իմ հասցեին ասում բառեր, որոնք ոչ շնորհակալական են, ոչ էլ օրհնաբանող, այլ՝ անեծք, կոպտություն և անարգանք»: Նրա աչքերից արցունքներն անընդհատ հոսում էին, և ես մտածեցի, որ այս իրավիճակն ինձ հիշեցնում է Ստեփանոսին:

Իսկ հիմա մի շատ կարևոր միտք... երբ Ստեփանոսը կանգնած էր Սինոդի առաջ, նա պետք է կողմնորոշվեր. կա՞նք բացել դուռը վիրավորանքի համար, որը շատ հարգելի պատճառներ էր նշում, թե ինչու ինքն իրավունք ունի բնակվելու Ստեփանոսի սրտում, կա՞նք հավաքել ողջ քաջությունն ու ասել. «Վիրավորանք, դու տեղ չունես իմ սրտում»: Ինչո՞ւ: Որովհետև վիրավորվածությունը մարդու կյանքում երբեք չի եղել և չի լինի Սուրբ Հոգու պտուղ: Այլ կերպ ասած, Ստեփանոսը հասկանում էր, որ եթե վիրավորանքն ընդունեն իր սրտում, ապա պիտի մոռանար Աստծու ներկայության մասին: Արարիչը նրան ասում էր. «Ստեփանոս, եթե դու մերժես վիրավորանքը, ապա քո սիրտը կլինի այն վայրը, ուր ես կայցելեմ ու ներկա կգտնվեմ Իմ մեծ փառքով»:

Եվ ապացույցն այն բանի, որ Ստեփանոսը հավատարիմ մնաց Արարչին, կարող ենք կարդալ այս գլխի վերջին խոսքերում: Ստեփանոսը չէր հոխորտում, չէր սպառնում, այլ միայն ասում էր. «Տե՛ր, ներիր նրանց, քանի որ չեն հասկանում, որ վատ բան են

անում»:

Ահա թե ինչն է այստեղ կարևոր. Ստեփանոսը պիտի ընտրեր՝ ապրել վիրավորանքի դառնությամբ կամ Աստծու ներկայության քաղցրությամբ:

Ես այն քրոջը, ում հաղորդություն էի տարել, այն ժամանակ ասացի. «Գիտե՞ք, քույր իմ, դուք հիմա ձեր գավակներից նեղանալու բազում հարգելի պատճառներ ունեք, և ձեր կյանքի մնացած օրերը կանցկացնեք դառնության, խավարի և հուսալքության մեջ: Իսկ կարո՞ղ եք համարձակվել և Արարչի առաջ ասել. «Վիրավորանք, եթե դու հիմա ինձ ներկայացնես վիրավորվելու հարյուրավոր պատճառներ, միևնույնն է, ես ընտրում եմ ոչ թե վիրավորանքի դառնությունը, այլ Սուրբ Հոգու փառավոր ներկայության քաղցրությունը: Եվ դրա համար արիացեք ու ասեք. «Վիրավորանք, դու տեղ չունես իմ սրտում»: Քանզի իմ և ձեր սրտերը «վիրավորանք» կոչվող մեղավոր արատի կամ թթխմորի բնակավայր չեն: Մեր սրտերը նախատեսված են նրա համար, որ այնտեղ լիիրավ ազատություն ունենա և Իր փառքով լցնի Կենդանի Աստծու Սուրբ Հոգին: Ալելուիա:

Դա ինչի՞ց է կախված: Երբեմն մարդն անգիտակցորեն հնազանդվում է իր զգացմունքներին և հեշտությամբ գերվում է վիրավորանքի զգացումից: Ես ձեզ վստահությամբ կարող եմ ասել, որ վիրավորանքը քո սրտում բնակվելու համար կներկայացնի հարյուրավոր օբյեկտիվ պատճառներ: Եվ եթե դու արթուն չլինես ու նրան

ներս թողնես, վիրավորանքը կգա և, որպես մեղավոր արատ, կսկսի քեզ ներսից խմորել, խմորել, խմորել... Սկզբում կտրտմես, հետո կատես, հետո կկատաղես... և արդյունքում դա կվերջանա կոպիտ, դաժան, ինչ-որ տեղ նաև անմարդկային արարքով, որովհետև մեղքը մարդուն ներսից միշտ քայքայում է: Ինչքան շուտ մարդը հրաժարվի մեղքից, այնքան նրա համար օգտակար ու օրհնյալ կլինի:

Ինձ թվում է, որ մենք կօգտվենք այս դասերից ու կազատվենք այնպիսի մեղավոր արատից, ինչպիսին վիրավորանքն է:

Հիմա եկեք ուսումնասիրենք մեկ այլ հերոսի՝ Հին Կտակարանից: Այդ հերոսը Հովսեփն է: Նայենք Ծննդոց գրքի 37 գլուխը: Հակոբն իր որդիներին ուղարկել էր Սյուրեմ՝ հոտերն արածեցնելու, իսկ իր սիրելի որդի Հովսեփին պահել էր իր մոտ: Ահա Հակոբը որոշում է, որ Հովսեփը գնա եղբայրներիցն այցելության: Համոզված եմ, որ հայրը դաշտում գտնվող որդիների համար Հովսեփի հետ ուղարկել էր անհրաժեշտ մթերքներն ու պարագաները: Ուրեմն վստահությամբ կարող ենք ասել, որ Հովսեփն իր հետ տանում էր զանազան ընծաներ: Իսկ հիմա կարդանք 37.27 խոսքը. **«Եկե՛ք Իսմայելացիներին ծախենք նրան...»**: Լավ է հնչում, այնպես չէ՞: Իսկ հիմա, խնդրում եմ, պատկերացրեք Հովսեփի վիճակը, երբ նա կանգնած էր Եգիպտոսի շուկայում, որովհետև Աստվածաշունչը հենց այդպես էլ ասում է՝

նրան գնեցին որպես ստրուկ... նրան գնեց Պետափրեսը: Պատկերացրեք ինչ էր մտածում Հովսեփն այդ ժամանակ: Կարծում եմ, որ ամեն մի միտք ուզում էր մխրճվել նրա ուղեղը, իսկ վիրավորանքը ծեծում էր նրա սիրտն՝ ասելով. «Հովսեփ, ով՞ ով, բայց դու իրավունք ունես վիրավորվելու»:

Կարծում եմ՝ դուք էլ եք հասկանում, որ Հովսեփն իր հարազատ եղբայրներից վիրավորվելու հարգելի պատճառ ուներ: Բայց կարդանք **Ծննդոց գրքի 45.15** խոսքերը. **«Եվ իր բոլոր եղբայրներիցն համբուրեց և նրանց փաթաթված լացավ և սրտնից հետո եղբայրները նրա հետ խառնեցին»**:

Իսկ հիմա եկեք քննենք. Եգիպտոս էին եկել իր հարազատ եղբայրները, որոնք իրեն ստրկության էին վաճառել: Հովսեփն այդ երկրում իր հնարավորություններով միայն փարավոնին էր զիջում, նա կարող էր ասել. «Ա՛խ, ես ինչքա՛ն եմ սպասել այս վայրկյանին: Ահա՛ այն, Արարի՛չ, ես շատ շնորհակալ եմ Քեզնից»: Եվ, ունենալով բոլոր իրավունքները, նա կարող էր վերցնել ու իր եղբայրներին իր ստրկության տարիների դիմաց կրկնակի դատապարտել ազատագրկման:

Բնկա, 2014թ., ՁԴ (58)

Ես ինչո՞ւ եմ այսպես ասում, որովհետև վիրավորված մարդը երազում է վրեժխնդրության մասին: Գաղտնիք չեմ ասի, եթե ասեմ, որ երբ վիրավորողը վայր է ընկնում վիրավորվածի աչքի առջև, վերջինս քիչ է մնում բարձրաձայն գոռա. «Փառք Աստծու, Նա իմ փոխարեն վրեժխնդիր եղավ»:

Իսկ հիմա մի փոքր պատմություն իմ կյանքից: Երբ ես ծառայում էի բանակում, իսկ դա դեռ ԽՍՀՄ ժամանակ էր, մի երեկո կողքիս նստած մի ուկրաինացի տղա թերթում էր իր նոթատետրը: Էջերից մեկի վրա աչքովս ընկավ մի հասցե: Հարցրի՝ դա ընկերոջդ հասցե՞ն է: Նրա դեմքը փոխվեց, և նա ատամների արանքից պատասխանեց. «Չէ՛, սա ուսումնական դպրոցի

ենթասպայի հասցեն է»: Բանից պարզվեց, որ այդ ենթասպան նրան անընդհատ ծաղրել էր, ստորացրել, վիրավորել: Եվ այս տղան որոշել էր ծառայության ավարտից հետո անպայման «այցելել» նրան: Ես նկատեցի, որ այս տղայի համար ամենամեծ ուրախությունը ծառայությունն ավարտելուց հետո այդ ենթասպայից վրեժխնդիր լինելն էր:

Ո՞րն է խնդիրը: Խնդիրն այն է, որ եթե մարդու սիրտը գերված է վիրավորանքով, նա ատելությամբ լցված երազում է վրեժխնդիր լինելու համար մի բան անել:

(Հարունակելի)

Իգոր Ազանով, երեց, Բելառուս

Ծ Ն Ո Ղ - Ե Ր Ե Խ Ա Փ Ո Խ Հ Ա Ր Ա Բ Ե Ր Ո Ի Թ Յ Ա Ն Մ Ա Ս Ի Ն

Սկիզբը՝ նախորդ համարներում

Ես զանգեցի նրա հորը և հարցրի, թե որտեղ է: Նա պատասխանեց, որ շատ շփոթված է, երրորդ օրն է տղան տանը չի և ինքը գնում է ոստիկանություն, որպեսզի փնտրուք հայտարարեն: Ես նրան ասացի, որ չգնա, տղան մեր տանն է՝ ինձ մոտ, և ես նրան շուտով տուն կտանեմ: Ես սկսեցի տղային խրատել՝ ասելով, որ հիմա, երբ գնանք իրենց տուն, ինքը թող ընդունի իր սխալը, լուռ մնա, հորը

չհակաճառի՝ ինչ էլ որ նա ասի, քանի որ ինքը մեղավոր է: Երբ տուն գնացինք, տղայի ծնողները լալիս էին: Ես ասացի, որ խոսելու և վիճելու ժամանակ չէ: Եվ հարցրի, թե ինչ է պետք: Նրանք ասացին, որ պարտքատերերը եկել ու պահանջել են պարտքը: Նրանք ծնողներին վախեցրել էին և անդադար անհանգստացնում էին: Այդ ժամանակ ինձ մոտ որոշ գումար կար: Ես այդ գումարը տվեցի հորը և ասացի, որ տա պարտքատիրոջն ու ասի, որ մնացածն էլ կամաց-կամաց կվերադարձնեն: Դա առաջնայինն էր, ինչ կարող էինք անել: Հետագայում, շնորհիվ Տիրոջ ողորմության, այդ տղան ամուսնացավ և գտնվում է Տիրոջ տան մեջ:

Մենք ինչքա՛ն դառնացած երեխաներ ունենք, ինչքա՛ն շատ երեխաներ ունենք աշխարհում, ինչքա՛ն երեխաներ ունենք, որոնց մենք ենք վիրավորել և եկեղեցուց հեռանալու պատճառ դարձել: Սիրելի՛ քույրեր ու եղբայրներ, չէ՞ որ երեխային խրատելու ժամանակ կա: Եթե խրատն ուշացավ, էլ չի օգնի: Ցանքի ժամանակ կա. ձմռանը ցանք չեն անում, հունձք չեն անում: Ժամանակին են ցանքը անում, որ ժամանակին էլ հունձքը անեն: Մենք շատ ժամանակ ամեն ինչ բարձիթողի ենք անում, իսկ երբ ցանկանում ենք ինչ-որ բան անել, ավա՛ղ, շատ ուշ է լինում:

Առակաց 22.6-ում կարդում ենք հետևյալը. *«Կրթե մանուկը իր ճամբրան*

սկսած ատենը, որպեսզի իր ծերության ատենն ալ անկե չխտառի»:

Մեր ավագ եղբայրներից մեկն ուներ 12 երեխա: Նա շատ հետաքրքիր մի բան էր անում: Երբ որ նրա երեխաները պետք է ծնվեին, ծնվելուց առաջ, երբ երեխան դեռ մոր որովայնում էր, եղբայրն աղոթում էր: «Տեր, պահի՛ր այս պտուղը, Տեր, օրհնի՛ր կնոջս, որ տրտունջով չծնի այս երեխային, նրան տուր այնպիսի՝ հավատք և սիրտ, որ տրտունջով ու հառաչանքով չծնի այս երեխային»:

Սիրելիներ, հավատացե՛ք, սա շատ կարևոր է: Այժմ նրա 12 երեխաներն էլ հավատքի մեջ են, տղաները երեցներ ու սպասավորներ են, ծառայում են Աստծուն:

Մեզ թվում է՝ երբ երեխան ծնվում է, նրա հետ ամեն բան կարգին է: *Առակաց 22.15*-ում կարդում ենք. *«Մանուկի սրտի մեջ հիմնադրվում է կապված, խրատի գավազանը կհեռացնի այն երեխայից»:*

Սիրելիներ, ոչ թե բռունցքի գավազանը, այլ՝ խրատի գավազանը: Երեխան էլ ծնվում է մեղքի բնությունով, նրան էլ պետք է խրատել: Շատ է պատահում, որ մի ընտանիքում մի քանի փոքրիկներ են լինում և սկսում են իրար ծեծել, նեղացնել: Բայց չէ՞ որ մենք նրանց երբեք նման բան չենք սովորեցրել: Դա նրանց բնությունն է, և որպեսզի այդ ամենը չլինի, երեխային խրատ է պետք, նրան ուսու-

Բարի, 2014թ., ՁԴ (58)

ցում է պետք, նրան Աստծու Խոսքն է պետք, նրան պետք է վարժեցնել և ուղղել դեպի Ավետարանը, դեպի Հիսուսը: Մենք պետք է նրան ցույց տանք Քրիստոսի Մերը, թե ինչքան շատ է Հիսուսը սիրում իրեն:

Ես նորից ուզում եմ հիշեցնել **Եփեսացիս 6.4 խոսքը**. «Հայրե՛ր, ձեր գավակներին բարկության մի՛ դրդեք, այլ նրանց մեծացրեք Տիրոջ խրատով և ուսմունքով»:

Երբեմն, երբ մենք տեսնում ենք երեխայի սխալ վարմունքը, չենք համբերում, կոպիտ ենք վարվում և մեր սրտի նեղությունն ու չարությունը տեղում ենք նրա գլխին:

Ես մի ընտանիք էի ճանաչում, որի տան հարսն անընդհատ իր երեխային անիծում էր: Մենք գնացինք, խոսեցինք նրա հետ: Նրան մաս իր ամու-

սինն ու սկեսուրն էին զգուշացնում, բայց ոչինչ չէր փոխվում: Մի օր էլ երեխան չարություն է անում, մայրը նորից անիծում է նրան, և հենց այդ ժամանակ երեխան ընկնում է ու մահանում:

Շատ հաճախ մենք էլ հոգևոր վիճակ չենք ունենում, դառնում ենք անճար ու չգիտենք, թե ինչ անենք: Սատանան այնպես է անում, որ մենք էլ շեղվենք ճշմարտության ճանապարհից ու գնանք ուղիղ դեպի դժոխք: Հիշենք, թե ինչ ասաց Մովսեսին Փարավոնը. դուք գնացեք և ձեր Եհովա Աստծուն պաշտեք, բայց երեխաները թող մեզ մոտ մնան: Գիտե՞ք, թե նա ինչի համար էր այդպես ասում, որովհետև նա լավ էր հասկանում, որ ոչ մի մայր և ոչ մի հայր չի կարող երկար ժամանակ հեռու մնալ իր երեխայից և պիտի նորից հետ գա Եգիպտոս: Սատանան խորամանկ է, նա ունի 6000 տարվա փորձ, նա լավ գիտի, թե ինչպես խաբի քեզ: Իսկ ի՞նչ պատասխանեց փարավոնին Մովսեսը: Նա ասաց՝ մի կճղակ էլ չենք թողնի Եգիպտոսում: Եվ մենք էլ պետք է ասենք, որ ոչ մի երեխա չպետք է մնա այս մեղքի Եգիպտոսում: Դու պետք է պատերազմես ոչ թե երեխայի, այլ սատանայի ու նրա խորհուրդների դեմ: «Սատանային հակառակ կեցիր, և նա կփախչի քեզնից»: Երբ մենք հավատքով չենք աղոթում և մեր երեխային չենք հանձնում Տիրոջ ձեռքերի

մեջ, այլ ուզում ենք մեր խստությամբ ու մեր մարդկային հնարքներով նրան բերել Հիսուսին, մեզ մոտ ոչինչ չի ստացվի, ու երեխան ավելի կհեռանա:

Սիրելիներ, մենք պետք է մեր երեխաների մեջ հավատքով ցանենք Ավետարանի սերմերը և հույս ունենանք, որ այդ սերմերը կծլեն ու պտուղ կտան, և այդ երեխաները կմեծանան ու կփառավորեն Աստծուն: Երբ մենք այդ հույսը չենք ունենում, առաջանում են շատ դժվարություններ:

Առակաց 19.18-ում կարդում ենք. *«Քանի որ հույս կա՝ տղադ խրատե, և անոր մահվանը կամակից մի ըլլար»:* Արդյոք ո՞ւմ վրա է քո հույսը, ո՞ւմ վրա է քո հավատքը: Քանի որ հույս կա, տղայիդ խրատիր և նրա մահվանը կամակից մի՛ եղիր: Բայց դուք կարող եք հարցնել՝ ինչպե՞ս ենք մենք կամակից լինում: Կարդում ենք *Ղևտացի 18.21* խոսքը. *«Քո սերնդից որևէ մեկին Մողոքի համար կրակով չանցկացնես, ո՛չ էլ քո Աստծո անունը պղծես. Ես եմ ՏԵՐԸ»:* Այսօր մողոքը փոխվել է, բայց ոգին նույն է: Օրինակ՝ մենք երեխային ուղարկում ենք բռնցքամարտի, կարատեի, սամբոյի և այլն: Դրանք այսօրվա մողոքներն են: Այսօր բազմաթիվ ու շատ մողոքներ կան: Եղբայրներից մեկը, որ Հոգով ու ջրով մկրտված էր, ուներ մեկ տղա և նրան ուղարկում էր բռնցքամարտի: Երբ ես նրան հարցրի,

թե ինչու է իր տղային ուղարկում բռնցքամարտի, նա պատասխանեց, որ իր երեխան միևնուճար է, մենակ է, եղբայր չունի, և ինքը չի ուզում, որ նրան անընդհատ ծեծեն ու նեղացնեն: Այդ մարդը չի կարողանում հավատալ, որ Հիսուսն իր երեխայի թիկնապահն է: Այդպես է ասում մեզ Սուրբ Գիրքը: Բայց արդյո՞ք մենք հավատում ենք, արդյո՞ք մենք մեր երեխաներին վստահում ենք Հիսուսին, հանձնում ենք Տիրոջը:

Եսայի 52.12-ի երկրորդ մասում կարդում ենք. *«ձեր առջևից Տերը պիտի գնա, և Իսրայելի Աստվածը ձեր թիկնապահն է լինելու»:* Ո՞վ է մեր երեխայի թիկնապահը: Չե՞ որ կռիվը երբեք չի կարող օգուտ բերել: Պարտվող կողմը միշտ էլ մտածում է հակահարվածի մասին ու հարմար առիթի դեպքում այն բաց չի թողնի: Ո՛չ, դու քո երեխային ցույց տուր, որ իր թիկնապահը երկնքի Կենդանի Աստվածն է:

Եթե ես հավատքի մեջ տկար եմ, իմ երեխային այդ սխալ ճանապարհը ցույց կտամ: Ծնողները հետազայում, դժվարությունների հանդիպելուց հետո, զոջում են, լալիս, ողբում, բայց արդեն ուշ է, արդեն մողոքը երեխայի սրտում արմատ է գցել և աճել է:

(Հարունակելի)
Ռադիկ Մխիթարյան

Թուրք., 2014թ., ՁԿ (58)

ԳՈՐԻՍԻ ԱՔՍՈՐՅԱԼՆԵՐԸ

ՍՏԵՓԱՆ ԿՈՌՆԵՅԻ ՆԵՉԴՈԼԻԻ ԿՅԱՆՔԻՑ.

ԳՈՐԻՍՆ՝ ԱՐՅՈՒՆՔԻ ՀՈՎԻՏ

Սկիզբը՝ նախորդ համարներում

Մենք բարձրացանք բարձր լեռան վրա, որտեղից երևում էր Գորիսի հովիտը: Այո՛, դա լացի և արցունքի հովիտ էր: Այնտեղ շատերն իրենց կյանքն անցկացրին արցունքներով՝ կտրված հարազատներից, մոտիկներից և հարազատ անկյունից: Ահա, թե որտեղ մենք գնահատեցինք մեր երկիրը: Այդ հովիտը Ավետարանի շատ զինվորների հովիտն էր: Նրանց ոսկորները թաղված էին այդ հովտում:

Ես երկար զննեցի այդ հովիտն ու շրջակա լեռները: Ահա թե որտեղ պետք է ծանր խաչը տանել: Բայց երբ մտածում էի Փրկչի տանջանքների մասին, թեթևություն էի զգում: Ես ամբողջ սրտով վատահում էի Փրկչիս և խնդրում Նրա օգնությունը՝ անհանգստությունս փարատելու համար: Տերն իմ աղոթքին պատասխանեց, զորացրեց ինձ և օգնեց տարբեր տանջանքներ կրելիս:

Երբ մենք Գորիս եկանք, մեզ դիմավորեցին հավատացյալ եղբայրները:

Սոզոնտ Կապուստինսին իր ընտանիքով և ուրիշները ևս մեզնից առաջ արքայազն էին այստեղ: Ի տարբերություն Ուկրաինայի, կլիման այստեղ ուրիշ էր: Պատճառն այն էր,

որ մի կողմում Սև ծովն էր, մյուսում՝ Կասպիցը: Դրա համար կլիման այստեղ արևադարձային էր, ուստի Ռուսաստանից և այլ վայրերից եկածներն այստեղ անմիջապես հիվանդանում էին:

Այն օրվանից, ինչ մենք հասանք Գորիս, Կապուստինսկու կինը հիվանդացավ տիֆով: Ես, որպես ոչ մի զբաղմունք չունեցող, բնակվեցի Կապուստինսկի եղբոր ընտանիքում. փայտ էի կոտրում, ջուր էի կրում և տան որոշակի աշխատանքներ կատարում: Կարճ ժամանակ անց հիվանդացան Կապուստինսկի եղբայրն ու նրա ողջ ընտանիքը: Օգնության կարիք կար: Եղբայրներն ու քույրերը շատ համերաշխ էին: Բոլորը հերթով գալիս օգնում էին հիվանդներին, ումանք ծառայում էին գիշերները, ումանք՝ ցերեկները: Կապուստինսկայա քույրը, չդիմանալով սարսափելի հիվանդությանը, մահացավ 1892թ. փետրվարի 13-ին: Նրա ամուսինն այդ ժամանակ այնքան ծանր վիճակում էր, որ նույնիսկ չէր ճանաչում իր ընտանիքի անդամներին: Երբ նրան հայտնեցին, որ կինը մահացել է, նա միայն կրկնեց «մահացել է» բառը, բայց այդ լուրն, ամեն դեպքում, ազդեց նրա վրա: Մի ամբողջ օր նա մահացածի նման անշարժ պառկեց: Ումանք

կարծում էին, թե նա մահանում է, և պատրաստվում էին երկու փոս փորել: Ես ասում էի, որ պետք չէ, նա դեռ ողջ է, իսկ երբ կմահանա, այն ժամանակ էլ այդ մասին կմտածենք: Նրա կնոջը մեծ տխրությամբ թաղեցին, սակայն համաձայն էին Աստծու կամքի հետ: Կյանքն Աստված տվեց, Նա էլ վերցրեց այն: Նրա կնոջ թաղումից հետո մենք ոչ մի հիվանդի մենակ չէինք թողնում: Երեկոյան մեզանից երեքը որոշեցին չհեռանալ հիվանդների կողքից: Մենք նկատեցինք, որ եղբայրը նախ ոտքը շարժեց, հետո էլ ողջ մարմինը: Մենք մոտեցանք, սկսեցինք խոսել, բայց նա դեռ անգիտակից էր: Գիշերն անցկացրինք եղբոր մահիճի կողքին, իսկ առավոտյան նրա հայացքն իմաստալից էր, և նա ինչ-որ բան էր փսփսում: Մենք շնորհակալություն հայտնեցինք Աստծուն մեր եղբոր գիտակցության գալու համար: Եղբայրները գնացին, իսկ ես եղբոր հետ մենակ մնացի: Ինձ հետ ծառայում էր նաև մի եղբայր, Նիկիտա անունով: Մենք միմյանց փոխարինում էինք՝ մեկս գիշերը, մեկս ցերեկը, և հալառակը:

Վերջը ես ու Նիկիտան էլ հիվանդացանք, իսկ Կապուստինսկին կարծես սկսեց առողջանալ: Մեզ համար բժիշկ կանչեցին: Նա ասաց, որ մեր հիվանդությունը վարակիչ է: Մեզ առանձին տեղ հատկացրին՝ արգելելով մյուսների այցելությունը: Սակայն եղբայրներից մեկը, ավելի համարձակ լինելով, գաղտնի գալիս էր, ինչ-որ բան բերում և արագ հեռանում: Հիշում եմ,

մի անգամ բավականին երկար ժամանակ ոչ ոք չէր եկել մեզ մոտ, հետո լուռ ներս եկան, նստեցին, երկար նայեցին: Վերջապես նրանցից մեկն ասաց. «Արդեն մահացել է»: Ես լսում էի այդ բոլորը: Հետո վազեցին ինչ-որ տեղ: Ես զգում էի, որ դեռ ողջ եմ, բայց ինձ թվում էր, թե ես էլ կմահանամ, այսինքն՝ կգա իմ անցումը դեպի հավիտենություն: «Օ՛, մեծ և սուրբ ապագա, մենք ընդամենը պանդուխտներ ենք այս երկրի վրա: Մեր բնակությունը երկնքում է: Մենք բոլորս անցորդներ ենք այս երկրային ասպարեզում: Բայց, Տեր իմ, թող ինձ»: Ես աղերսում էի հոգուս խորքից: Հետո լսում եմ, որ ինչ-որ մեկին դուրս հանեցին, իսկ ինձ թողեցին: Հետագայում, երբ առողջացա, իմացա, որ Նիկիտային թաղել էին, իսկ նրա անկողինը՝ վառել: Բոլորն էլ վախենում էին մոտենալ ինձ: Վերջապես կարողացա քայլել: Դեռ տիֆից չէի ապաքինվել, երբ վրա հասավ երկրորդը՝ կոկորդս բորբոքվեց: Տանջվում էի ոչ պակաս, քան տիֆի ժամանակ:

Բայց բժիշկն օգնեց, և որոշ ժամանակ անց լավացա, չնայած շատ էի թուլացել: Եղբայրներից շատերն էին ինձ օգնում այդ կարիքի մեջ: Չէին պարտադրում ժամանակից առաջ գնալ աշխատանքի: Յակով Սիբրին եղբայրը շատ սիրով, եղբոր նման օգնում էր ինձ: Կապուստինսկին նույնպես առողջանում էր, բայց կաթվածից հետո կաղ մնաց: Նրան փոխադրեցին Տերտեր: Նրա հետ էին նաև նրա երեխաները: Նա Տերտերում էլ մահացավ:

Բուխ, 2014թ., ՕՄԴ (58)

ԵՎ ԿԱՏԱՐՎԵՑ ՀՐԱՇԽԸ

(վկայություն)

2003թ. փետրվարի 2-ին Կոտայքի մարզի Չարենցավան քաղաքի հիվանդանոց պառկեց աղջիկս՝ Ազնիվը: Ահա, թե ինչ է գրում նրան ընդունող բժիշկ-գինեկոլոգ Կարինա Պողոսյանը *«Եվ կատարվեց հրաշքը»* վերնագրված հոդվածում:

«02.02.2003թ. Կոտայքի մարզի Չարենցավանի հիվանդանոցի ծննդաբերական բաժանմունք ընդունվեց ծննդկան Ազնիվ Միշայի Սվարյանը՝ ծայրահեղ ծանր վիճակում: 34-ամյա այդ կինն ախտորոշվեց 31-32 շաբաթական հղիությամբ՝ ծանր պրիեկլամսիա գլոմերուլոնեֆրիտի ֆոնի վրա, նորմալ տեղակայված ընկերքի տոտալ անջատում, արյունահոսություն, հեմոռագիկ շոկ՝ 2-րդ և 3-րդ աստիճանի, անտենատալ պտղի մահ:

Հաշվված վայրկյաններում Ազնիվի կյանքը փրկելու համար պատրաստվեց վիրահատությունը: Նա վիրահատվեց կեսարյան հատումով: Վիրահատությունը տևեց 40 րոպե և ընթացավ հարթ, առանց բարդությունների:

Վիրահատությունից մեկ ժամ անց անեսթեզիոլոգն ախտորոշեց երիկամների սուր անբավարարություն՝ երկու երիկամների բացարձակ կանգ: Արվեց հնարավոր ամեն ինչ, Երևանից բերվեց բարձրակարգ մասնագետ (պրոֆեսոր), սակայն Ազնիվի վիճակն ավելի էր ծանրանում:

Հաջորդ օրը՝ առավոտյան, Ազնիվը

տեղափոխվեց Երևանի «Էրեբունի» բժշկական կենտրոն՝ «երիկամների անբավարարություն» ախտորոշմամբ:

Հիվանդը գտնվում էր ծայրահեղ ծանր վիճակում, և առողջանալու ոչ մի հույս չկար: Պրոֆեսորաբժշկական աշխատակազմը բոլորովին հույս չէր տալիս: Երրորդ օրը Ազնիվն աչքերը բացեց:

- Երբ գիտակցությունս եկավ տեղը և զգացի, որ ողջ եմ, փորձեցի շարժվել կամ աչքերս բացել, բայց չկարողացա: Ոմանք, կարծելով, թե մեռած եմ, ափսոսանքի խոսքեր էին ասում իմ հասցեին, բայց ես որևէ կերպ չէի կարողանում նրանց հասկացնել, որ կենդանի եմ,- ասում էր Ազնիվը ապաքինվելուց հետո:

Ազնիվի հարազատները թեև շատ գոհ էին բոլոր բժիշկներից՝ նրանց մարդկային վերաբերմունքի, գիտելիքների և հոգատարության համար, սակայն կան վիճակներ, երբ փրկելու հարցում անգոր են անգամ ամենահեղինակավոր մասնագետները:

- Վիճակը շատ ծանր է, անում ենք այն, ինչ կարող ենք անել,- այս էր բժիշկների պատասխանը:

Ազնիվը չորրորդ օրը տարվեց հեմոդիալեզի: Նա արդեն խոսում էր և թեթև սնվում: Տասն օր վերակենդանացման բաժնում մնալուց հետո տեղափոխվեց հիվանդասենյակ: Այստեղ խոսքս կիսատ թողնելով՝ ուզում եմ նշել շատ կարևոր փաստի մասին,

որին ներկա եղանք թե՛ Չարենցավանի և թե՛ «Էրեբունի» հիվանդանոցի աշխատակիցներս:

Ազնիվի՝ հիվանդանոց բերելու պահից մինչև Երևան տեղափոխելը, հիվանդանոցի միջանցքում և տարածքում հարյուրից ավելի հավատացյալներ էին հավաքվել, սակայն առանց աղմուկի և ժխտրի, հավաքված մի անկյունում, շշուկով աղոթում էին Ազնիվի համար: Իսկ հարազատները բարեկիրթ ձևով մոտենում էին մեզ և հարցնում Ազնիվի վիճակից: Մեզ՝ բժիշկներին, զարմացրել էր այն, որ նրանք ոչ թե շփոթված և անհույս մազերն էին փետում, այլ դավանում էին, որ մեռելներից մարդկանց հարություն տվող Աստված և Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսը պիտի կյանք տան Ազնիվին: Նրանք մեզ հետ խոսում էին խաղաղ և անշփոթ: Նույնը շարունակվեց նաև Երևանում: Նրանց միացան նաև Երևանի գրեթե բոլոր քրիստոնեական հոգևոր համայնքներից: Նրանք ամենուր Ազնիվի համար հայտարարել էին ծոմ և աղոթք: Այդ մասին ես լսեցի նրանցից:

Պատասխանը չուշացավ, և ԿԱՏԱՐՎԵՑ ՀՐԱՇՔԸ...

Աստված պատասխանեց նրանց աղոթքներին, և Ազնիվի երիկամներն աստիճանաբար սկսեցին աշխատել: Նա ընդունեց ընդամենը տասը հեմոդիալիզ, որից երեքը՝ ապահովության համար: Նա կարճ ժամանակում ապաքինվեց, դուրս գրվեց հիվանդանոցից և այժմ առողջ վիճակում բնակվում է Չարենցավան քաղաքում:

Երևանի հիվանդանոցներն այցելում էին Ազնիվին և ասում. «Ի՞նչ արեցիր, որ

այդքան արագ առողջացար, ասա՛ մենք էլ անենք»: «Հավատացեք Աստծուն, Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսին, ապաշխարեք և Տեր Հիսուս Քրիստոսին ընդունեք որպես ձեր անձնական Փրկիչ, ու Նա կբժշկի ձեզ», - այս էր Ազնիվի պատասխանը բոլորին:

Ազնիվի բժշկության լուրն անմիջապես տարածվեց Չարենցավան և Երևան քաղաքներում: Նրան տեսնելու համար նրա մոտ էին գալիս շատ ծանոթ և անծանոթ մարդիկ: Ազնիվի հետ կատարվածը ցնցեց նաև իմ հոգևոր աշխարհը և այն լցրեց հավատքով առ Աստված: Ես խորապես համոզվեցի, որ այն, ինչ չի կարող անել մարդ-բժիշկը, հանգիստ կարող է անել մարդկանց հոգիների Փրկիչ, բժիշկների Բժիշկ Հիսուս Քրիստոսը: Աստծու և Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսի վրա եղած անկեղծ հավատքը իսկապես կարող է փրկել...»:

**Բժիշկ-գինեկոլոգ
Կարինա Սերգեյի Պողոսյան**

Ներկայացրեց Մ.Սվարյանը

Երևան, 2014թ., ՁՄ 7 (58)

ՏԵՐԸ ՄԻՇՏ ՄԵՉ ՀԵՏ Է

(Վկայություն)

«Եվ ահա Ես ձեզի հետ եմ ամեն օր, մինչև աշխարհի վերջը: Ամեն»:
Մատթևոս 28.20

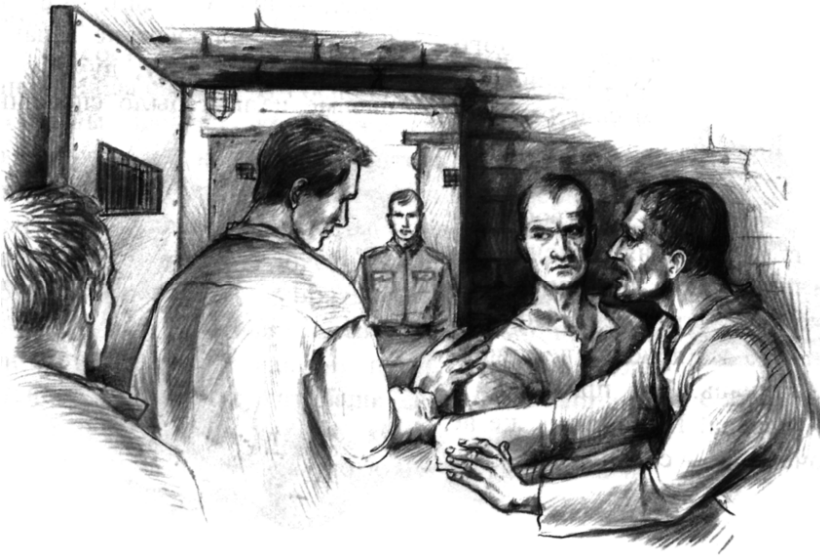
1976 թվականին, Խորհրդային Միության տարիներին, հավաքույթներից մեկի ժամանակ, որը տեղի էր ունենում մեր Վահրիճ եղբոր տանը (այդ ժամանակ նա չէր ապաշխարում, բայց նրա կինը և ութ զավակները հավատքի մեջ էին), օրգանի աշխատակիցները մեզ բռնեցին և երեք հոգուս՝ ինձ, Սոֆիկ քույրիկին ու տանտիրոջը, տարան միլիցիայի բաժանմունք: Մնացած ժողովրդին բոլոր հարևաններն, իրենց դռան մուտքի առջև գցած փոշոտ շորերով խփելով ու թքելով, հինգերորդ հարկից ուղեկցեցին մինչև դուրս: Միլիցիայում մեզ պահեցին մինչև կեսգիշեր և բաց թողեցին մի պայմանով, որ մենք առավոտյան ներկայանանք իրենց մոտ: Բայց ես առավոտյան գնացի աշխատանքի: Օրգանի աշխատակիցներից մեկն ինձ աշխատավայրիցս ուղեկցեց մինչև միլիցիայության բաժանմունք: Այնտեղ մտնելով՝ ես շատ վախեցա, լեզուս կարծես կպել էր քիմքիս: Աշխատակիցը հերթապահին զեկուցեց, որ ինձ բերել է, իսկ հերթապահին ասաց. «Ձեզ հետ մի երրորդ անձ էլ մտավ բաժանմունք, որին ես պատուհանից տեսա, հիմա նա ո՞ր է»: Աշխատակիցը զար-

մացած պատասխանեց, որ մենք երկուսով ենք եղել, և մեզ հետ երրորդ անձ չի եղել: Այդ ժամանակ ես խնդրեցի, որ ինձ թույլ տան ջուր խմել: Երբ մոտեցա ջուր խմելու, Աստված ինձ հետ խոսեց և ասաց. «Երրորդ անձը Ես էի, որ գալիս էի ձեզ հետ»: Այդ ժամանակ ես գորացա և հերթապահին համարձակորեն ասացի. «Լավ եմ անում, որ Աստծուն պաշտում եմ: Ու պիտի պաշտեմ մինչև կյանքիս վերջը»: Ինձ նստեցրին միլիցիայության նկուղներից մեկի խցում: Այնտեղ էր նաև տան տերը՝ Վահրիճը: Այնտեղ կային մարդիկ, որոնք տարբեր հանցանքների մեջ էին բռնվել: Այդ չարագործներն ամեն օր մեզ ծաղրում էին՝ ասելով, որ մեզ էլ իրենց հետ կդատեն, և բերդում միասին կլինենք: Բայց ես այդ օրերին անընդհատ քարոզում էի Վահրիճին, և նա հենց այդտեղից սկսեց ապաշխարել ու դարձավ մեր եղբայրը:

Երրորդ օրը Տերն ինձ մի տեսիլք ցույց տվեց. տեսնում եմ, թե ինչպես է խցի դուռը փայլում աղամանդի պես: Աչքերս տրորում եմ, բայց դուռը նորից փայլում է ինչպես աղամանդ: Եվ Տերը միտք տվեց՝ հասկանալու այդ տեսիլքի

իմաստը. մեզ այդ օրը պիտի ազատեն:

Ես այդ չարագործներին վկայեցի, որ մեզ հենց այդ օրը պիտի ազատեն, բայց իրենք կմնան, մինչև վճարեն իրենց հասցրած վնասների համար:

Այդ օրը մեզ ազատեցին՝ տուգանելով և զգուշացնելով, որ երկրորդ

անգամ բռնվելու դեպքում անպայման կնստեցնեն բանտ:

Սիրելիներ, եթե վաղը մեզ պատահեն հալածանքներ, Տերը հավատարիմ է Իր Խոսքին, որ մեզ հետ կլինի, որովհետև դա է վկայում նաև Նրա անունը՝ Էմմանուել, որ նշանակում է Աստված մեզ հետ:

«Մի՛ վախենա, որովհետև Ես քեզ հետ եմ, մի՛ հուսահատվիր, որովհետև Ես քո Աստվածն եմ. կգորացնեմ քեզ. և Իմ արդարության աջով կհաստատեմ» Եսայի 41.10: Ամեն:

**Նազարյան Առաքել (Թեյման)
ք. Չարենցավան**

Մի՛ ասա Աստծուն, որ դու խնդիր ունես: Դարձի՛ր դեպի խնդիրը և ասա, որ դու Աստված ունես:

Աստված տալիս է ուժ, հույս, երբ նրանք չկան: Նա տալիս է ամեն ինչ, երբ դու մտածում ես, որ ամեն ինչ կորած է:

Աստված մեր կյանքի համար ծրագիր ունի: Նա Աստվածաշնչում ասում է. «Եթե նույնիսկ կրակով անցնես՝ չվախենաս, Ես քեզ հետ եմ»:

Հուսալքման պահերին հիշեք, որ ոչ թե Աստված է ձեզ թողել, այլ դուք՝ Նրան:

Բնիկ, 2014թ., ԾՄԴ (58)

Ե Ր Կ Ի Ն Ք Ո Բ Ղ Ա Ր Կ Վ Ա Օ Ն Ա Մ Ա Կ Ը

Փոքրիկ Ժանի ընտանիքը Ֆրանսիայից մեկնեց Ամերիկա՝ բարեկեցիկ կյանք որոնելու։ Սակայն ժամանակն անցնում էր, բայց նրանց կյանքի պայմանները չէին բարելավվում։

Ժանի հայրը չէր կարողանում աշխատանք գտնել, քանի որ անգլերեն լավ չգիտեր, իսկ մայրը ծանր հիվանդ էր։ Ընտանիքն այնքան էր աղքատացել, որ երբեմն կերակուրի համար գումար չէր ունենում։

Փոքրիկ Ժանը միշտ մտածում էր, թե ինքն ինչպե՞ս կարող է օգնել ծնողներին, մանավանդ, որ մայրիկի դեղերի համար էլ էր գումար հարկավոր։ Նա տնային գործերում օգնում էր ծնողներին, բայց լուրջ աշխատանքով զբաղվելու համար դեռ շատ փոքր էր։

Եվ մի օր Ժանը հիշեց, որ դեռևս Ֆրանսիայում, կիրակնօրյա դպրոցում իրեն ասում էին, որ հնազանդ երեխաները մի բարի Ընկեր և հզոր Պաշտպան ունեն։ Եվ ահա, մի օր Ժանը մա-

տիտ ու թուղթ վերցրեց, նստեց սեղանի մոտ և նամակ գրեց այդ բարի Ընկերոջը. «Իմ սիրելի՛ Հիսուս, ես շատ եմ խնդրել, որ Դու մեզ օգնես, բայց Դու երևի չես լսել ինձ. չե՞ որ Քեզ շատերն են խնդրում։ Այդ պատճառով էլ ես որոշել եմ նամակ գրել։ Մենք եկել ենք այստեղ՝ կտրել-անցնելով մեծ օվկիանոսը. ուզում էինք ավելի լավ ապրել, բայց ոչինչ չստացվեց։ Հայրիկն աշխատանք չունի, մայրիկը հիվանդ է։ Օգնի՛ր մեզ, խնդրում եմ։ Մենք ապրում ենք Նյու Յորքում, 145-րդ փողոցում։ Իմ անունը Ժան է»։

Ծրարի վրա Ժանը գրեց. «Երկինք՝ Հիսուսին»։ Նույն օրը նամամակը գցեց փոստարկղի մեջ։

Նամակները դասավորող աշխատակցուհին երկար ժամանակ ապրել էր Եվրոպայում, գիտեր ֆրանսերեն և անկեղծ քրիստոնյա էր։ Անսովոր հասցեն, որ գրված էր ծրարի վրա, գրավեց նրա ուշադրությունը, և նա,

բացելով նամակը, կարդաց այն: Նրա աչքերը հուզմունքից խոնավացան, նա շշնջաց:

- Ո՛չ, երեխայի հավատը չպիտի կոտրվի:

Նույն օրը երեկոյան նա իր մտերիմ բարեկամներին պատմեց փոքրիկ վտարանդիի նամակի մասին: Նրանք որոշեցին օգնել աղքատ ընտանիքին և սկսեցին հավաքել այն ամենը, ինչ կարող էին՝ տաք զգեստներ, մթերք, դրամ: Մի հսկա ծանրոց ստացվեց: Ծանրոցի մեջ նաև մի նամակ դրեցին,

որի մեջ գրված էր, որ այդ ամենը Ժանին ուղարկված է Տեր Հիսուս Քրիստոսի կողմից: Ծանրոցն ուղարկեցին Ժանի գրած հասցեով:

Ժանի հայրն ու մայրն անչափ զարմացան և ուրախացան, երբ ստացան այդ անսպասելի, հիանալի նվերը: Իսկ փոքրիկ Ժանն ուրախությունից ցնծում էր:

- Ես գիտեի, որ բարի Հիսուսը անպայման կպատասխանի: Ես հավատում էի:

Իր հավատի մեջ նա չէր սխալվել:

Երբ Աստված ուզում է նվեր ուղարկել մեզ, Նա այն փաթաթում է խնդրի մեջ: Եվ որքան մեծ խնդրի մեջ է այն փաթաթված, այնքան մեծ նվեր է թաքնված այդ փաթեթում:

Քո դժբախտությունների հարցում մեղավոր է ոչ թե Աստված, այլ ճանապարհի քո ընտրությունը, ուր դու Նրան տեղ չես թողել:

Երբեմն Բարձրյալը քեզնից վերցնում է արծաթը, որպեսզի փոխարենը ոսկի տա:

Ամեն բառի, ամեն երդման, ամեն ստի, ամեն խոստումի համար մենք պատասխանատու ենք Աստծու առաջ:

Մենք Աստծուց այնքան ենք հեռացել, որ մեր մեղքերը չենք նկատում:

Եկեղեցիներում մուտքն ազատ է, բայց նրանք դատարկ են: Գիշերային ակումբների մուտքը վճարովի է, բայց նրանք լիքն են մինչև վերջ: Մարդիկ գումարով շտապում են դժոխք:

Բնվեա, 2014թ., ԾՄԴ (58)

Մի հավատացյալ ֆերմեր ուներ մի որդի, ում սիրում էր ողջ սրտով: Նա հաճախ աղոթում էր, որ իր որդին դառնա Աստծուն: Երիտասարդն առևտրական էր և հաճախ էր բացակայում տնից:

Մի անգամ, երբ նա վերադարձավ տուն, հայրը նորից նրա հետ սկսեց խոսել Հիսուս Բրիստոսի մասին: Այդ ժամանակ պատանին բարկացավ և ասաց. «Հայրի՛կ, ս հոգնել եմ դա լսելուց: Եթե դու չդադարես ինձ հետ խոսել այդ մասին, ես կհեռանամ տնից»: Հայրը պատասխանեց. «Որդի՛ս, ես չեմ ուզում նեղացնել քեզ: Լավ, ես քեզ այլևս չեմ ասի Տեր Հիսուսի մասին, բայց ես չեմ դադարի աղոթել քեզ համար»:

Մի քանի ամիս անց որդին նորից եկավ տուն: Նա նկատեց, որ հայրն աղոթում է և որոշեց լսել, թե ինչի մասին է նա խոսում: Այն, ինչ աղոթքում ասում էր հայրը, ցնցեց նրան: Հայրն Աստծուն խնդրում էր գթասիրտ լինել իր մոլորյալ որդու հանդեպ: Այդ աղոթքը կոտրեց որդու հպարտությունն ու համա-

ռությունը: Նա նույնպես ծնկի իջավ հոր կողքին և սկսեց աղերսել Աստծու ողորմությունն այնքան ժամանակ, մինչև գիտակցեց, որ իր մեղքերը ներված են:

Շատ հավատացյալ ծնողների երեխաներ ընտրում են այս աշխարհի ճանապարհը՝ ձգտելով գտնել իրենց երջանկությունը: Հնարավոր է, որ այդպիսիք կան նաև մեր ընթերցողների մեջ: Ծնողներն աղոթում են նրանց համար և սպասում նրանց վերադարձին, բայց ավելի շատ նրանց սպասում է Հիսուս Բրիստոսը: Նա ուզում է հավիտենական կյանք պարգևել: Դարձի՛ր Նրան:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավաքար Իրեն ու փրկություն ունենար:
Այդ մասին հովհաննու 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ւրվեց, որ ով
Նրան հավաքաւ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հեղեղյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալախերդյան	Սարգիս
ՆԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Անարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եսիրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-84-39-84	Ղազարյան	Մամիկոն
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանթիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Ստյոբել
Ալախերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալիբեկյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան	Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան	Վազգեն
Արարատ	093-72-48-88	Տաթևադուրյան	Վառազան
Արարատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արարատ (Ագարակյան)	098-46-12-61	Թուխտյան	Սարգսյան
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արգունյան
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարոյան	Միներ
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարոյան	Միներ
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Տարույան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Տարապետյան	Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահար
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արման
Վանաձոր	093-08-71-29	Ղազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոնիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

ԵՐԿՐԱՅԻՆ ԿՅԱՆՔԸ

ԺԱՄԱՆԱԿԱՎՈՐ Է

Ահա իմ օրերը սահմանեցիր քաջասիրտ, ու իմ կյանքի փնդորքյունը ոչնչի պես է - Քո առաջ, իսկապես, յուրաքանչյուր մարդ, իր լավագույն վիճակում, միանգամայն ունայնություն է: Իսկապես մարդը շրջում է որպես մի սրվեր, իսկապես իզուր է հոգս քաշում, դիզում է, բայց չգիտի, քե՛ս ո՞ւմ է մնալու դիզածը:

Սաղմոս 39.5-6

Գեո արծաթյա քելը չպոկված, ոսկե բաժակը չկոտրված, սափորն աղբյուրի մոտ չփշրված ու ջրհորի վրա ճախարակը չկոտրված, այն ժամանակ հողը գեղնին է վերադառնալու, ինչպես որ էր, ու հողին Աստուծո մոտ է վերադառնալու, Ով փվել էր այն: Ունայնություն ունայնությանը, - ասաց Ժողովողը, - ամեն բան ունայնություն է:

Գիրք Ժողովողի 12.6-8

Կնոջից ծնված մարդը սակավակյաց է ու նեղություններով լի: Ծաղկի պես ծլում է ու կտրվում, սրվերի պես թռչում է ու չի շարունակում:

Հոր 14.1-2

Քանի որ գիտեմ մեր կազմվածքը, հիշում է, որ մենք հող ենք: Մարդու օրերը խոտի պես են, նա ծաղկում է ինչպես դաշտի ծաղիկը. քամին դրա վրայով անցնելուն պես ոչնչանում է, և այլևս դրա փեղը չի ճանաչում դրան:

Սաղմոս 103.14-16